

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Discvrsvs Prædicabiles

Paoletti, Agostino

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.LXXVII

Dominica Quinta Post Epiphaniam. Nihil in mundo ex omni parte beatum,
nihil stabile, sed omnia vicissitudini continuæ obnoxia.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55698](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55698)

DOMINICA QVINTA
POST EPIPHANIAM.
ARGUMENTUM.

Omnia sunt in mundo varia, mixta, & turbulenta. Non crescit felicitatis hic granum, quod à zizaniorum immixtione sit purum. Voluptas nulla sine dolore, ut sine spinis rosa non nascitur, neque mel sine fellis amaritudine degustatur. Quidquid humanum, variis agitur vicibus, & continuis subjacet mutationibus.

T H E M A.

Domine, nonne bonum semen seministi in agro tuo? Vnde ergo habet zizania? S. Matth. cap. 13.

Academici secum felicitatis bona & infelicitatis mala æquâ scientiâ trutinâ diu examinârunt, sitnè major humana felicitas, an infelicitas, dignitas, aut naturæ abjectio. Opinione laborantes hæc tenus assensionem contulerunt. Rationes utrimque discutiamus.

Magna Deus homini contulit beneficia, esse docuit cum lapidibus, vegetare cum plantis, sentire cum brutis, intelligere cum Angelis. Tribus animæ potentis dotavit, videlicet memoria tenaci, necollata cælestis beneficia facile excidant intellectu perspicaci, quo Deum Authorem omnis boni agnoscat: voluntate liberâ, quâ ad bonum se applicet, & à malo procul sequestret.

Ad discipulum sanctus Pater Augustinus, dum ita loquitur: *Licet appellaris homo iustus, tres tamen habes à Patre, & Filio, & spiritu sancto concessas dignitates, id est intellectum, voluntatem & memoriam.* Hominem reverentur feræ, tributum rependant plantæ, motu impulsæ petræ obediunt, citato fluxu accelerant flumina ad obsequendum, & ut canit Psalmista: *Omnia subiecimus pedibus ejus, & constituit eum super opera manuum tuarum, Dando ei (explicat Dionysius Carthusianus) potestatem super ea, ut omnia sint ei subiecta.* Homo inter creaturas omnes præcligitur qui sit totius universi Monarcha, Dei in

terris Vicarius & miraculorum miraculum, Trismegisto asserente: *Magnum miraculum est homo. Merc.* Et meritò cum sic æstimet Abdala Saracenus: *Tris in Nihil homine admirabilis.* Plotinus: *Homo est Ascl. l. de quoddam omne D. Gregorius Pontifex: Homo est spir. & an omnis creatura.* Plato: *Divinum genus hominibus t. 3. c. 14. inest.* Pythagoras denique: *Homo est Deus mer. & 15. zalis.*

Verum quidem: sed quidquid in mundo bonum, impurum est, nullum sine defectu. Vix nascitur homo & prius videt miseriarum caliginem, quàm splendentis Solis recreantem lucem: antè luctui datur, quàm gaudio: non respirat quin suspiret: nimio sibi comparat vitales auras, gemituum pretium pendens, & sic lacrymarum rore primos ætatis geminantis irrigat flores. Unde optimè olim Poeta.

Optima non nasci res est mortalibus agris. Theog. Poeta.

Crescente annorum computu, adaugetur etiam gravior curarum verò ætate decrepita ærumnarum sit omnium aggregatum, nec antè à miseris eripitur, quàm defungens vitâ à morte ad antiquam omnium matrem revertitur, vix relicta in vivis sui nominis umbra. Augustinus *Tr. 9 c. 2. Soliloq.* in persona proptia communem hæc nostram miseriam ita deplorat: *Infelix homo quid sum?*
B b 2
Abyssus

MOLETTI
XV 25

*Abyssus tenebrosa, terra misera, filius ira, vas aper-
tum in contumeliam, genitus per immunditiam,
vivans in miseria, mortuus in angustia. Heu!
miser quid sum? Eius quid futurus sum? Vas ster-
quilium, concha putredinis, plenus fetore & horro-
re, coctus, pauper, nudus, plurimis necessitatibus
subditus, ignorans introitum & exitum meum.*

*S. Aug. in procedis, tunc magis ad mortem accedis. Breviter,
Millelog. neminem a communi hac clade natura exemit,
verb. trib. Alius damno afficitur & plangit, alius orbitate per-
cussus luget, alius a Patria exulatus maeret, redire
Apud cupit, intolerabilem peregrinationem reputans.
Iobabam. Quid ergo est homo? Aristot. delineat & respon-
det: Fortuna lusus.*

Si quid ego sentiam, nunc proferte sit libe-
rum, iudicio meo, in mundi huius agro vastissi-
mo bona semen comitantur zizania, & ho-
mini crescit utrumque, ut cum metit grana, in-
terfata inevitabiliter etiam sequantur zizania:
nec unquam favores attrident, quin & adverfa
turbent & pertentent, ut proinde cum S. Pro-
spero concludam: *Infelix nimis est prosperitate sua,
in tantum, ut miretur Evangelicus agricola:
Domine, nonne bonum semen seminasti in agro
suo? unde ergo habet zizania? O munde, quam
fallax es, dum sub mentita sepius dulcedine
amaritudinem semper commisceas, nec unquam,
mortalibus extertius rides, nisi ut magis interius
crucies! Quid est hoc sacculum (querit beatus Al-
cuius) nisi miseria & velut umbra fugax, & sa-
ducens delectatio? Hoc summarim ostendam ex
praesenti Evangelio. Attendite.*

PARS PRIMA.

Granum in mundo non invenitur sine ziza-
niis, nec spica sine annata spina. De Diagona
scribit Tullius cum Gallio: *Cum tres filios atheni-
tas eodem die vincere, & victores coronari vidisset,
Cic. l. 1. populusque gratulabundus flores undique in eum
Tusc. iacerent, in stadio spectante populo in oculis & ma-
quasi. nibus filiorum animam efflavit pra latitia. Ecce
flos & radix, spica & spina, granum & zizania,
cum filii in triumphis & tristicia vestarentur, ac-
cidit triste infortunium patris: Patri gaudium
in victori filiorum, & prolihus motor in obitu
parentis; atque ita, ut major fuerit subortus
Seneca l. dolor quam brevis illa letitia. Hinc loquitur
vita Seneca: *Profecto felicitas tunc, cum maxime de-**

*lestat, exinguitur, nec multum loci habet. Itaque
cui implet & cadit est, & post primum impetum
marces. Ita non potest quidem ulla esse eius sub-
stantia, quod venit transivisse, celerrime in ipso us-
sui periturum.*

Hunc sibi favorem ab Assuero petiit Regina
Esther. Si Regi placet, venias & Aman tecum ad
convivium, quod paravi. Placuit invitatio: &
postero mane adfuturum addixit. Ad Aman
nuncium mittit, ut Regina favorem ei innotua-
ret. Gavisus ille hoc intellecto & ambitionis
actu accensus adeo intumuit, ut coram Aulicis
nuncio saltu coepit iactare intolerantius: *Ego
sum pransurus cum Rege & cum Regina. Arro-
ganter se patuit omnibus, imo cum illis de-
dignatus est conversari & vel semel aspiceret:
Superbia visus est sustentari, & exaltari ambi-
tione, donec mararetur fortuna, quae blandae
spe vanum hominem altius exivit, ut inde magis
deprimeret.*

Postridie extructa jam mensa regalibus epu-
lis assedit Rex, ad Regis dexteram Esther, & ad
sinistram Aman. Locus iste honoratior, Aman,
functi eventus augurium est. In mensa Regis
convivando grana felicitatis jam habes, sed ad
sinistram relidere malum omen est, quod nascentur
zizania odii & persecutionum. Pleno jam
convivio coepit Esther de novo supplicare. Cui
Assuerus Rex: *Qua est (ait) petitio tua, ut detur ti-
bit & quid vis fieri? Etiam si dimidium Regni mei
partem petieris, impetrabis. Obsecro, mi Rex, &
unicum hoc volo, ut Aman ille sceleratissimus &
stipis meae infensus hostis, in patibulo pendeat,
quod alii erigendum curavit. Appendite Aman
in patibulo. Et suspensus est. Ecce zizaniorum gem-
men exortum in medio tritici. Aman Regales da-
pes in seclae mortis veneno. Et inde recordatus
est, quia sub favorum huius seculi floribus faetor
malorum serpens lateret: ex convivio collegit
funestum prologum tragodiae securitae; &
parum cogitabat splendidum hoc epulum esse
praambulium tam vicinae & certae mortis.
Hoc mercedis granum, quod suis servitori-
bus mundus pendit. Hae via est qua citatis
passibus multi ad interitum currunt, & sic in
miseriarum omnium profundissimam cadunt
abyssum. (Sanè nunquam in Aman levior, Dicitur
quam cum illum excipit convivio: inelcat il-
lum, ut capiatis impingnat illum, ut mactet.) de Elix.
Ad est Rupertus Abbas: *Vi tradat ad supplicium, sequenti
allicie ad edulium. Et D. Ambrosius: Rogat ad iu-
cunditatem, cogit ad mortem: in vitas ad praesidium,
& ferre**

ferre vult ad sepulchrum : cibos promittit, tormenta irrogat: vixit in profundis, venena suffundit.

Credite (NN) in hisce inferioribus nil ita mellicum, quin amaritudinis non parum habeat imixtum Joachab filius Saulis Regis Philistinorum castra, tunc & loci arduitate munitissima, & armatorum copia superba evertere aggressus est, totam manu forti contra confixit, prostratoque Philistinorum ingenti numero victor triumphavit. Manè debilitato corpore & penè exhaustis viribus, ad umbram quercus paululum subsedit : & in caelum suspiciens. Deo gratias diciturus pro adepta victoria, apum tamen in ramo vidit, favoque mellis allectus,

1. Reg. 14. Extendit summitatem virgæ, quam habebat in manu, & intinxit in favum mellis & convertit manum suam ad os suum. O Deus bone! Quanta est hæc dulcedo! Scatio restituti vites, & qui statim in mortis agone ceitabam, de novo jam revivisco. Benedicte sit cæli clementia, etoque profusionalis favore aeternum gratus. Et ecce à castris subito accessit miles, & ut aspexit, cœpit altum vociferari, Ohe! Quid hoc agis generosissime Princeps; An te later generale edictum Patris tui Regis; sub pœna capitis omnibus edulium hoc die leve prohibuit; & sic primus transgrederis? Morre transgressionem hanc lues, & qui non timuisti rigorem legis, experieris sævientem ferro acerbitatem necis. O mi Princeps Serenissimè! ex corde condoleo: unâ cum grano dulcedinis contraxisti zizaniam amaritudinis: O quam læva illa bonitas est & acerbus gustus, ubi multum cum Joatha inter auratos mellis favos multatur vitâ. (Gustavi in summitate virgæ paululum mellis, & ecce morior.) Adnotat hujus sæculi scriptor. (Ubi vitam sperabat, mortem invenit, & in vitali ferulo lethale venenum hausit; & in mellis dulcedine, fellis amaritudinem agnovit. Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Tr. Meni in 1. Reg. ibid.

Artemid. de curis. somnium.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Quis non miteret, ceu potius lamentetur, juvenem ante mellis esum insolenter exultantem, post esum mirabiliter stentem?) Et Sanctus Ambrosius. In exigua delectatione perpetua amaritudo est.

Emblemate res fiet clarior: depinxerat aliquis Cupidinem lascivi amoris Deum, voluptatibus maxime alleccientem, qui dextrâ rosam tenebat, sinistrâ piscem.

Altera sed manum flores gerit, altera piscem.

Audr. Alciac.

Flores aut rosæ, mundi delicias indicant; pisces autem angustias, quod intus pleni sunt spinis & cordis puncturis. Hoc ipso monstratum est, inter voluptatum flores exortit tribulationum spinas. Ut merito interroget sanctus Pater Augustinus: Poteris te convertere ad aliquam voluptatem, ubi spinas non senseris? In bonorum cupiditate, quanto sunt spina? Amores turpes quanto molestias habent!

1. Reg. 93.

Delectata est Rachel in flore pulchritudinis, sed non sine spina sterilitatis. Lix datum est granum fecunditatis, at non sine zizanio deformitatis. Cur pulchritudinem simul cum fecunditate non conjunxit? Quia Deus miscet prospera cum adversis.

1. Hays auct. avbor vita in Gen. c. 19 n. 31. §. 153. Al. No. var. in risu Sar. den. c. 6.

Bona, fortunæque hujus sæculi, Rosæ comparantur, non idè solum, quia ludit Poeta.

Mitte Rosam, ut nôris fugitiva gaudia vita, Manè orta in tenebras languet eunte die.

Verum etiam quod individuum habeat spinam, quasi Rosâ deliciarum esse non possit sine meritoris spina. Mundani gaudii Rosâ insigne est, non ob brevitate tantum, sed quia spinis circumseptur.

Quam recreatur papilio ad candelæ flammam, cum toties circumvolat ut lumen attingat, nec antè satiatur dulciter allectus splendoris decore, quam ardore correptus crudeliter extinguitur. Unde Plautus Alcumenam Amphitrionis uxorem introducit ita loquentem: (Ita cuique comparatum est, ira Diis placitum, ut voluptatem meretrix comes consequatur.) Verè miserabilis papilio, cum, propter apparentem solum pulchritudinem, delectamentum sibi morte comparat, & ubi lux recreat, ardore conflagrat. Tunc apparuerunt & zizania.

Plantua.

Invitat mundus grano voluptatis inescans, at inde magis angustiat zizaniis adversitatum discrucians. Blanditiis aridet quidem exteriis, intus tamen procella desævit. Hinc Isaias presbyter meretricis habitu mundum representavit: (Mundus est meretrix, quæ desiderio pulchritudinis suæ ad concupiscendum trahit videntes eam: qui autem particulariter ejus amore deceptus, ipsum fuerit amplexatus, à manibus ejus non poterit.)

Isa. presb. c. 2. de contempt. mundi.

test evadere, donec spoliat eum, & cum expoliaverit eum omnibus, ejiciet eum de domo sua.)

Nec facile credendum, sub coronato etiam capite granum felicitatis collectum sine infelicitatis lolio reperiri. Et in Regum agris succrescant abunde afflictionum zizania. Verum hoc farebimini, si modo mentis aciem convertatis ad caliginem noctis fatalis, ubi Regi Balthasari adeo opipare apparatus est convivium, ut non quam splendidus potuisset. Convocati erant Regni proceres & quotquot venustissimæ matronæ, ut forte celebriores fierent exequia, tragico fuisset noctis eventu. Aula Regalis amicta capribus auro splendebat & margaritis: quicquid arte effici poterat, quidquid pretio comparari, videti ab omnibus poterat, sed non sine maxima admiratione. Nihil dicam de columis marmoris in caelum prominentibus, nil de mensis ex ebore artificiosissime elaboratis. Tanta erat odorum incensorum suavitas & fragrantia, ut Arabia eredi potuisset. Mensæ saporatis ac exquisitissimis ornata ferculis, & hinc illinc mille circumstantes pedilequi, omnes obsequentissimi, varia quisque munia promptissime obibat: fercula ferebant illi, reponabant isti, alii coram Majestate Regia dextrè ventralabra agitabant: quid addam de obsoniis delicatissimis & gratissima symphonia? protrahitur convivium, iteratur tripudia, accenduntur lumina, estque plena lætis clamoribus & jubilibus aula, cum ecce tempus ut festissimæ scenæ daretur initium: fat enim lumen à ridente fortuna.

In medio granorum consolationis uberrimæ manus apparuit, quæ tribus verbis eum tribus zizaniis *Mans Thecel Phares*, seminavit, jacturam Regni, perditionem Coronæ, & Regis interitum prognosticando. *Tunc & in eadem hora*, hoc est, cum sic affluebat deliciis & splendide epulabatur, factis Regis commutata est cogitationes ejus conturbabant eum, & compages rerum ejus solvabantur. Ecce nascuntur zizania, inter gaudia lætus, inter conceatus musicos lamenta, & inter tot signa lætitiæ planctus *Mans, Thecel, Phares*, Tu qui jam voluptati indulges, & scates divitiis; Rex superbissime, hæc nocte morietis. Verum est, in hortis rosæ nascuntur inter spinas, sed in hoc convivio inter mundanæ prosperitatis rosas, infelicitatis spinæ oriuntur. (Pende mundi vanitate, recumque humanarum commutationes, & quam cito voluptas in moerorem convertatur. Comedebant & bibebant opipare, lætitiâ gestientes & ad oblectamenta se ipsos excitantes, & repente nova quædam mœlitiâ eos perturbavit.)

Dan. 5.

Heb.
Pint. in
c. 5. Dan.

Opportune observat hic S. Joannes Chrysostomus circa sponsaliorum ceremonias, cum jam sponsus & sponsa in summis deliciis sunt, in contractu apponi solent hujusmodi conditiones aut cautela: Si contingat sponsum alterum mori sine prole, aut certe proles moriantur ante parentes, &c. Quorsum ista præcautio, quæ ad moerorem provocat? In sponsalibus contractibus, (verba sunt S. Doctoris) & Scripseris ista conditiones ponuntur ut plurimum. Si alter nubentium sine filio decesserit: Si filii prius, quam parentes moriantur: Si masculus primogenitus obierit. Ad lætitiæ granum penetrat mortis zizanium, ut gaudium interturbetur vix inchoatum. Summatim ut dicam, mundus ille non est florum seminarium, sed campus in quo metenda quotidie adversa & tristia. *Tunc apparuerunt & zizania.*

Spiritu prophætico prædixit Elias, impiam Reginam Jezabel, quæ innocentem occiderat Naboth, persecuta etiam Sanctos Prophetas, laniandam à canibus & devorandam in campo Jezrael. *Canes comedent Jezabel in campo Jezrael*. Quærit Abulensis, quare Regina illa occidi debuerit à canibus in campo Jezrael; cur non in proprio palatio, in civitate, in platea aut in loco parenti, ubi videri ab omnibus possit, dum metum subitura erat supplicium. Et ipse respondet ideo factum, quia in campo illo amoenissimus erat hortus, quo Regina non raro divertebat ut tantisper à gravibus curis respirans, liberius genio indulgeret recreata florum variâ pulchritudine, herbarum viriditate, avium cantu, arborum umbrâ & gratato tivilorum susurro. Hic delectari solita & jucundari: sed in hoc ipso campo dilaceranda erat à canibus, ut inter deliciarum flores inveniret latitantem venenatum colubum infortuniorum, & ex volucrium suavi modulamine præfugium haberet latratibus canum, sciretque in uno eodem campo colligi felicitatis granum & unâ meti adversitatis zizanium. (Illic erat hortus amoenissimus (loquitur Tostar. Abulens.) in quo Regina maxime delectabatur: perinde ut generalis locus feralis efficitur, & ubi anima jucundissime trahitur, ibi miserime exhalatur; & ubi voluptatis aucupia captantur, ibi mortis jacula insiguntur.) In maximos incidunt lætus, quibus nunc felicitatis aura favorabilis spirat quia tristis ille, amantissimi gemitus plerumque est omen. *Tunc apparuerunt & zizania.*

Verum hoc, in mundi hujus campo vastissimo, quando minus expectamus, excrescere doloris zizanium, eoque suffocati voluptatis præ-

scutis

Antis germinans granum. Si quando agrum vidit, & in eo spicas velut auro coruscantes, quæ versus terram pendulæ fertilitatem ostendunt, & quasi agricolis innunt, ut ad messem tam copiosam se parent, exuberantem lætitiâ. Invenitur agricola, & inenarrabili perfunditur gaudio, exultat interius & ex corde cruciat: Benedictus Deus, qui hoc anno tam abunde compensat sterilitatem præteritam. Crastinâ die, favente cælo, colligam sudoris mei primos labores, & implebo horrea. Noctæ conturbatur aër, suboritur grandis tempestas, grandine flagellatur spicæ, concutuntur segetes, perit messis, & sub inundanti diluvio grandinis sepelitur non modo granum, sed spes & lætitiâ agricolæ: & dum se divitem credit, subito fit mendicus, non jam habens granaria onusta frumento, sed manus plenas vento. Hæc est humana felicitas, quam bene depinxerat

Ambr.

Isa. 44.

S. Bas.

Paral.

Orat.

S. Thom.

à Vila Nova

Dom.

Adv.

Ambrosius. Homo est fortuna lusus. Eam ob causam Ilias Propheeta flori equiparat, ubi fit ait: Omnis gloria ejus quasi flos agri. Florem contemplantur prodeuntem ex terra sicut vir natus est & fit patens suavissimi odoris. Nil in mundo pulchrius aut venustius unquam visum: ut sub vesperum redcamus, & occidente jam sole intueamur, ut subito languet, ut expalescit, ut perit omnis ejus decore, & odore evanescent. Nondum enim à florum collectione domum reversi sumus (scribit D. Basilus). Et ecce in ipsi adhuc manibus nostris constituti marcescunt. Alludit Poëta.

Quid lacare miser nescis post gaudia vita Perpetuus lactus mortis aesse tibi?

Flori aut vernanti rosa Sanctus Thomas à Vila Nova felicitatem juvenæ virentis comparavit: Videat puellam pulcherrimam & formosam, quasi nascentem rosam, expecta modicum, & cædenti tam vetulam, rugis aratam, deformem, turpem, abominabilem. Opuscula die mihi, ubi est illa tua pulchritudo, venustus decore & lepore? Vbi illa rubedo faciei, ille color albus, illi nitores viris ubi illa incandescens lætitiâ, gaudium, illa sensuum vivacitas? Expectatum est fructum & cecidit flos. Ros illa pulchritudo cito emarcuit. Verè felicitas mortalis, quæ vix dum nata expirat, & plangitur, cernit.

Sejanus auctoritate non habuit maximam apud Imperatorem Tiberium, adeo ut hic sine illo vivere non posse videretur. In mensa ad latus sedebat & in eodem curu trahitur. Quidquid Imperator scribebat, subscribendum à Sejano.

Mutua erat animorum confœderatio tanta, ut nemo non miraretur. Rexit Sejanus per annos sedecim Tiberii imperium, & in tantum exaltatus est, ut Satrius & Pompejus cultum ei offerrent & humillima obsequia Fortunam in manu habere videbatur. O salam & volucrem fortunam! Qui fortunæ ludo, aut favoris artibus pervenit ad alta, non semel posteris calamitatis relinquit exempla, dum qui prospero aliquando volatu inscenderat, casu miserabili præcipitatus est ad ima. Nihil minus Sejano evenit, cum felicitatis pelagus navigans Cæsaris indignationem incutit, & maxima cum ignominia & dedecore vitam finivit. Coojectura judicavit potuisset serenitatem tam diuturnæ subsecuturam eam tempestatem. Prius honoratur à mundo, & post extremo afficitur supplicio, atque à prosperitatis throno excelso, effertur ad tumulum. Quam

verè id affert. Sinecius (Felicitas onus quoddam esse videtur plumbo gravius; eum ergo subvertit, qui id humeris imposuerit, nisi sanè sit robustus. Fortuna lata, ut plumbum quævis deprimit.)

Quid de Belisario addemus? Et ipse dignitatis culmen ascendit, eoque elevarus, ut sub imperatore Gratiano cusa sit moneta hæc inscriptione, *Belisarius Romanorum decus*. Sed ecce in agro zizanias ab Imperatore repudiatur, tandem ostentim mendicare coactus, & pudore suffusus à transeuntibus humiliter petere. (Date obolum Belisario, & quem antea vidistis imperantem, nunc aspicitis mendicantem) Itaque honoris adepti fastidium erat minantis calamitatis augurium.

Quo alludens Trelmannus hæc scribit: (Verè non nisi vanitas est illa apparens eorum felicitas neque ullam habet stabilem durationem; sed quemadmodum gramen virens non diu suum virorem obtinet brevi exiccandum, ita & ipsi qui nunc vivere & florere conspiciuntur, secundum seculum mundi hujus, brevi, & citius quam quis credat, suo privabuntur virore.) Mundus felicitati nostræ exequias parat.

Quis fortunatior Martiâ apud Regem Dionysium? ob somnium ipse tamen nocte habitum postero mane mortis pœnam luit. Miseremini (NN.) & mecum infelicium mundanorum ærumnas & infortuniâ deplorare. O quam certè misera mortalium conditio! Dominio subiacent sævæ omnium felicitatis: quò plus enim elevarus quò blandior apparet, eò durius cruciat. Verè dictum ab August. *Dulcedo hujus seculi ad rem plus fauces indulcorat, sed in magnam amaritudinem postea converteitur.*

Corn.

Tact. 51

Georg.

Cedr. apud

Cesar.

Fr. Ti-

1clm. in

Psal. 30.

v. 2.

S. Aug. 1

Ps. 124. 7

In

Handwritten notes on the right page, including 'X' and '16'.

In ea felicitatis via gradiebatur Thomas Morus (Verum quidem est, quam vana, jam satis inspererat & norat, non estimavit) quia noluit illi condescendere & annuere petitionibus Regis eò quod legi divinæ adversarentur & conscientie rectæ, zizania reperit & mortis sententiam accepit. Lætus itaque & hilaris rotas, quod ad mortis portum feliciter appulisset absque animæ naufragio in procelloso hujus sæculi mari, cignum imitatus, dulciter ita canere cepit.

Labat. 1.
2. Arest.

*Inveni portum, spes & fortuna valete:
Sat me luffissu, ludus nunc alios.*

*In porto son, speme à fortuna addite,
Schernis altrui schernte assai on'io,*

Si Astrologus ego sim & ascensum videam in linea humanæ prosperitatis, malum id omen existimem, sequendo doctrinam Hippocratis in Hippoc. l. Aphorismo sic adaptato. *Habitus exercitatorum qui ad summum bonitatis attingunt; periculosi, si in extremo constituerint: neque enim possunt in eodem permanere, neque quiescere; cum verò non quiescant, neque possint proficere in melius, reliquum est ut decendant in deterius.* In culmine felicitatis tam elevati sunt, ut altius erigi non possint, atque in eo statu difficilè retinentur. Quid ergo? *Reliquum est, ut decendant in deterius.* Necessè est, ut miserandis pateant ruinis. & sic experiuntur quomodò in hoc mundo bonum semen semper comitentur zizania, esseque velut inevitabile facum zizanitis interferri & illorum molestiam pati. *Veni inimicus homo & superseminavit zizania in medio tritici.*

Matt. 13.

Si ita est (N.N.) gratior erit deinceps fortunæ adversitas quam blandus favor; & plus me terribit prosperitas quam sæva tempestas. Bene monet Theodorus Abbas: *Facilis quæ lædi potest prosperis, quam adversis.* Venetandus semper Elias sicco pede flumen Jordanis transgressus, cum Eliseo Discipulo instantem discessum indicavit: Eliseus hoc intellecto contristatus est vehementer, lachrymis mixtim & supitis dolorem ostendens. Miseret me tui, Discipule mei charissime, (inquit Elias) sensibilis affectus te affligit, ut video, sed lectui modum pone, & gratiâ pete quamcumque velis, obtinebis. *Postula quod vis ut faciam tibi, antequam tollar à te.* Hoc oblatore favore recreatus est Eliseus, & dolore parum remisso hanc sibi gratiam imploravit. *Obsecro, ut fiat in me duplex spiritus tuus.* Ad quid tamen duplicem spiritum petis an non jam ipsi sufficeret, ut Elisei spiritus unus & simplex? Videamus

4. Reg. 1.

(N.N.) quid Eliseum moverit, ut duplicem spiritum rogaret, & faceremur justam fuisse petitionem & meritò non contentum simplici spiritu, ut fuerat Elias. Ah! dixit Eliseus, unus non mihi sufficit ad resistendum mundi adversitatibus, fortunæ contrariis ventis, & impiæ Jezabelis persecutionibus, facillè prævaluit unico spiritu Elias: at mihi resistendum est graçis sæculi & humanis favoribus, undique aliquando exhibendis, saltem à Naaman Syro postquam suggessero modum, ut à lepra munderetur; ideo non satis, nec sufficit mihi spiritus simplex, sed duplici opus est. *Obsecro ut fiat in me duplex spiritus tuus:* alioquin non subistam & periculum meo. (Sic et at Eliseus, Eliam inter labores vixisse, se inter favores virtutum: Eliam persecutionibus Achab vexatum, se donationibus Naamani honorandum. Et quia intelligebat, duplo graviora certamina à prosperitate quam ab adversitate, idcirco duplo majorem spiritum, quo illis resisteret, postulabat. (Exstimabat ergo duplo se infeliciorem inter favores, quam fuerat Elias inter persecutiones, quas ab Achab & Jezabel patiebatur; atque ideo obsecravit: *Fiat in me duplex spiritus tuus.* Nec eum fallerat ista opinio, quia mundus est Pythoon, aquam limpida turbat alienæ felicitatis: & quanto altius ad summum bonitatis attingit in statu prospero, tanto profundius decedit in deterius, in calamitatis abyssum: & ecce subito apparuerunt zizania.

Theod.
Abb. col.
6. c. 9. in
Biblioth.
vet. PP.
h. 1. sec. 5.

4. Reg. 1.

Polycrates apud Historicos & opibus & omnigenâ felicitate inclitus nunquam in vita fortunam sibi adversam senserat. Die quodam curiositate impulsus, ut, quid sit infortunium, experiretur, annulum incredibilis pretii sibi que charissimum digito detraxit, & projecit in mare. Vide, te quis hic fortunæ favor: pisces annulum absorpsit, captusque à piscatoribus, casu venditus sævo Polycratis, & in mensâ ejus appositus eodem die; quem ut Polycrates aperuit, annulum intactus invenit, & sic illo casu nondum fortunæ duriciam experiri poterat, ut intendit. *Ad summum bonitatis attingebat. Reliquum est ut decedat in deterius.* Traditur inimicorum manibus, & ignominiosè suspensus, terretimo mortis genere diem clausit. (Prospera ei cuncta successerant: annulum etiam pretiosissimum data opera projecit in mare, ut aliquando adversa experiretur, eundem tamen paulò post in pisce ante seposito, qui annulum absorberat, invenit.) Postea anem quid? (Captus ab hostibus, obscuratâ amidâque gloriâ & Regno, in crucem & patibu-

portulicum a ctus fuit, cadauerque eius obiectum
avidis canibusque dilaniandum ac devoran-
dum. Arque sic evidenter patuit, quam verè
dixerat Salom: *Nihil in mundo ex omni parte
beatum.*

Credite (NN.) melius in hac vita miserum
esse quam felicem, quia miserie cum primam
habeat syllabam *Mi*; facile convertatur in
melis suavitatem: at verò felicitates, cum sit pri-
ma syllaba *Fe*, citò in *fel* mutantur. *Fel absondita
est in melle corice.*

Homo tamen ita perditè amat fortunam se-
cundam, ut si totam possideat, solus frui conti-
nuò velit: quam si vel semel ad verfam secessit,
ultrò cum omnibus dividere cuperet.

Redemptor noster, præsentibus Apostolis re-
liquis. Petrum ad se vocavit, eique dignitatem
Pontificiam contulit, & datis clavibus plenariam
potestatem, Pastorem gregis sui constituendo.

Pasce oves meas. Ad hæc verba Sanctus Joan-
nes Chrysostr. *Magna Christus Petro com-
municavit. Et orbis terrarum curam demandavit.*
Eusebius Ambrosius ait: *Sui velut Vicarium re-
linquitur.* Petrus se inclinans, gratanter acceptat
oblatam dignitatem, & tacet.

Prosequitur discursum cum Petro Salvator,
hæc habens verba: *Cum esses junior cingebas te,
Et circumdabas utraque vellebas: cum autem senex
eris, eriget te Et ducet quò tu non vis, extendens
manus suas. q. v. d. Petre, scire te velim, quod jam
pædicò, persecutiones te manent propter no-
men meum, martyria & crucis.* [Sicut ego pro-
tenta & tu mortaris pro me. (inquit Ludolphus
à Saxonia.) Sicut ego. tu in crucem ascende; tu
eadem, quam ego, mortem patere. (Adverte
mecum (NN.) Vix Petro indicaverat Christus
adversitates futuras, & statim interrumpit discursum,
de Joanne interrogans: *Dominus, hic autem
quid? Scite jam optem, cur Petrus à Christo pe-
tet de Joanne, statim ac audit prognosticari in-
fortunia, martyrium & mortem. Quid hoc præ-
tendit? Fortassis ex tunc exequi volebat munus
sibi commissum à Domino, de ovibus sollicitè
indagando & curando: Respondet Ludolphus
Carthusianus: Postquam Petrus audierat se cruci-
pendendum, voluit etiam agnoscere fratris exitum:
sic volebat eum in martyrio socium habere.*

Sed ut quid non dixerat: *Dominus, hic autem
quid? Joannem sollicitè curans, cum jam reci-
peret dignitatem Pontificialem Pasce oves meas?*
Non videatur id mirum: Petrus cupiebat solus
esse felicitatis possessor & dignitatis collatæ; sed

in adversitate, in persecutionibus, in martyrio,
petit à Christo Joannem dari consortem. Con-
ceptus est Philippi Diez, verbis ex ipso dicam.
*(Pasce oves meas. Quibus verbis ei summi Pon-
tificatus dignitatem tradidit, in qua nullum ad-
mittere socium Divus Petrus voluit. Quare
tunc non dixit: Hic autem quid? At verò, cum
dixit Dominus: Sequere me, scilicet per mor-
tem, tunc interrogavit: Domine, hic autem quid?
Ex quo videtur in labore socios voluisse, non in
dignitate. Volebat solus esse in collectione gra-
norum, sed in melle zizaniorum exigebat Joan-
nis consortium.*

Qui infelices sunt, alienæ felicitatis volunt fie-
ri participes, sed ne vel minimæ adversitatis. Sal-
vator noster Hierosolymam petens, cum Disci-
pulis conferebat de malis & persecutionibus in
urbe ferendis. *Ece ascendimus Hierosolymam &*

*Filius hominis tradetur ad crucifigendum, flagel-
landum, &c.* Hæc illo dicente, accessit Zebedæi
uxor cum filiis Jacobo & Joannæ, beneficium
postulans, ut dignaretur filios promoveri, atque
uni dare sedem ad dextram, alteri ad sinistram in
regno suo. Hac supplicatione tria obtinere labo-
rat, ut bene advertit Ludolphus Carthusianus:
Tria autem petit, quæ desiderant matres filius
suis; quietem, cum dicit: *Dic ut sedeant hi duo
filii mei: honores, cum subdit; unus ad dextram
tuam & alius ad sinistram: divitias, cum addit,
in regno tuo.)* Adest sanctus Joannes Chryso-
stomus & ait, Christum de duobus locum cum
Discipulis, deitione Hierosolymam ad subeun-
dum passionem, persecutiones & flagella, deinde
de reditione in regnum gloriæ, post sanctam Re-
surrectionem. *Et tertia die resurget.* Immediatè
post illa verba refert Matthæus: *Tunc accessit Ma-
ter adorans & petens: Tunc, quando scilicet disse-
rebat de Resurrectione, de gloria & regno; tunc
petebat illa sedem filii in gloria, non Crucem in
opprobrio, felicitatem in regno, & non adverst-
tatem Hierosolymæ. Non dicit: Dic, ut etiam
mei filii ascendant Hierosolymam ad flagellan-
dum & crucifigendum sed bene: *Dic ut sedeant
unus ad sinistram & alius ad dexteram in regno
tuo.* Particeps fieri quarebant grani beatitudi-
nis, sed partem volebant in zizanias infortunio-
rum. Quam bene annotavit Chrysostomus: *Æsti-
mo quòd hi fratres, cum audissent Dominum de Pas-
sione ac Resurrectione sua prophetantem, ceperunt
dicere intra se: Ecce Rex caelestis descendit ad reg-
na tartarea, ut Regem mortis destruat; cum an-
tem victoria fuerit consummata, quid aliud re-**

paletur Adventuale.

Pauletur Adventuale.

Matth. 10

Ludolph
Carthus.
p. 2. c. 21.

D. Chryf.
in c. 29.
Matth.

stae, nisi ut Regna gloria subsequatur. Ad rem Ovidius.

Donec eris felix, multos numerabis amicos :
Tempora si fuerint nubila, solus eris.

At forte vestrum aliquis dicat : Nunquid dari posset à Deo granum expurgatum & absque zizaniis? ut quid dulcibus amara semper infundat? Responsum est à S. Augustino: Si non miseret amaritudinem felicitatis sæculi, obliuisceretur ejus. Verè equidem (NN) si fortuna semper læta affligat, sine cura vivimus & quasi non haberemus salvandam animam, aut Deum futurum judicem, bona opera negligimus: ac si in agro isto supererescant zizania, mox subita filii eveniat, carcer premat aut persecutio, statim ad Deum refugium, pietatis exercitium, statim ad Deum refugium, pietatis exercitium diu neglectum resumimus; votis & indictis jejuniis nos obligamus, de confessione seculi instituta, de occasione mali vitanda firmiter deliberamus, victuri impolterum ut Christiani, non more bestiarum ut hæcænes. Serite interim granum Eleemosynarum in favorem pauperum, ut meritum fructum sine zizaniis colligatis.

PARS SECUNDA

Aliud zizaniorum genus reperitur in bonorum terrenorum messe, magna videlicet eorum instabilitas, neque unquam firmo consistunt gradu, estque granum quod putrefcit brevissimo tempore & marcescit. (Quemadmodum herbe (scribit Titelmanus) latis foliis pulchre virentes, ad tempus aliquantulum brevi intereunt, ita illi (id est homines felices) brevi decident ab omni ornata suo, quo nunc gloriantur. Sicut enim exardescit sole, exardescit gramin, & decedit flos ejus; ita etiam divos marcescit in itineribus suis.) Cum Deus Adamo dabit bonorum terrenorum dominium, eum constitutus omnium possessorem, usus est hac verborum formula. Dominamini piscibus maris & volatilibus celi, & universis animantibus, quæ morantur super terram. Quid faciunt ad dominium pisces, quid volatilia, aut animantia sylvestria. Forte per hoc innuit Deus, dominium labile esse ut pisces, volubile ut aves, & fugitivum ut indomitæ ferae. (Fors docere hoc Deus voluit, cum hominem piscibus maris præfecit & celi volatilibus, hi signatè hominis impetio subijciuntur, ut à piscibus maris disceret, im-

D. Aug. in Psal. 39.

Er. Thoin. in Psal. 6.

Gen. 7.

Nov. in riv. s. Sardin. 14.

petia fluctibus & amaritudinibus non cariturus; à volucibus volaticas dignitates. Dignitas in hoc solum firma, quod nunquam fistat, in hoc immobilis, quod moveatur semper.) Et quodidem sonat

Altera stabilità non est in mundo.
Chel stabilità che mai non manca.

Narrat Evangelista S. Lucas inimicum infernalem zizaniorum satorem elevisse Filium Dei supra verticem montis, eique ostendisse omnia mundi hujus Regna, si vel sereni flexo genu adorare voluisset. Observat tamen Sanctus Pater Ambrosius modum, quo omnes mundi principatus diabolus monstravit. Ostendit illi omnia Regna mundi in momento temporis. Quomodo possit unico temporis momento ostendisse tot Regna, tot Provincias & Monarchias? Non hoc mirum, responder Sanctus Pater, quia momentanea erant, adeoque tantum opus momento ut ostenderentur. Bene in momento ostensa dicuntur, quia momentanea sunt. Ecquid instabilibus momento quod non durat neque permanet; in momento temporis bene ostensa dicuntur, quia tam brevi tempore durant, ut ostensa magis, quam data dicantur.

Postquam ferialibus diebus laboraverat in Ægypto-populus Israel, festis ad flumem Nili conducebatur, erantque ad manum instrumenta musica: rogat illorum aliquis, ut canerent ad modulos urbis Hierusalem: Hymnum cantate nobis de canticis Syon. Se excolebant reventes & dicebant, prohibitum canere sacros hymnos extra patriam. Quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena? Instrumenta musicalia suspendebant sedentes ipsi ad ripam Nili, in istos erumpebant luctus, dum recordabantur perditæ tranquillitatis, divitiarum & deliciarum abundantiarum. Super flumina Babylonis, illic sedimus & fleverimus, dum recordamur tui Syon. Notate quandonam recordati sunt bonorum perditorum, dum scilicet sedebant ad ripam fluminis: videbant enim eurrentis aquæ rapidissimum fluxum eumque continuum, & statim illis in mentem incidit talis conditionis esse bona illa, quæ reliquerant in Syon, ut aqua continuè est fluens, ita illa volubilia. Annotavit Sanctus Hieronymus: Sicut flumen transtis, & aqua succedente sibi venientes & recedentes perennis, & iterum alia oriuntur & ipsa perennis, ita & in hoc mundo quoniam momentaneæ sunt ad aliquod tempus.

aut fatetur, aut fortes sumus, aut pulchri, & post
medicam tranfit sicut aqua & perit.

Mors.

Hinc est quod Herodes saltatrici levissimæ
monibus, pro tripudio obtulerit medium Reg-
num. Postula à me quod vis, & dabo tibi, etiamsi
dimidium regni mei. An aliud non suppedit quod
pro saltatione illa levi retribuat? Lege præscrip-
tum est in præmiis & laboribus servetur qua-
litas & æqualitas. Et cum tripudium aliud ni-
hil sit quam actio theatrica, & motus instabilis,
non potuisset melius Herodes saltatrici satisfac-
ere, quam instabilitate alteri remunerando. Da-
bitur, etiamsi dimidium regni mei. Adest & sub-

D. Ambr.

secundum D. Ambrosium. Vide quomodo bene seculares de
seculariis iudicant potestatiibus, ut pro saltatione
regni donentur.

Psal.

Coqueffus est de mundi hujus instabilitate
Propheta Regius: Influxus sum, ait, in limo pro-
fundum, & non est substantia. Querunt multi Pa-
tres quid intellexerit Psalmista hoc verbo sub-
stantia. Sanctus Augustinus de divitiis explicat.

S. Aug.

Et non sunt divitiæ. Alius legit, Et non sunt bona
temporalia. Ego nondum capio, sive in genere
Bonorum in locutus sit David, sive in particulati de propria
perioha. Quomodo enim verum sit generi-
ce dictum, Non sunt divitiæ. Non bona tempora-
lia: An fortassis divitiæ in mundo deficiunt aut
bona fortunæ? si verò de semetipso ita locutus
sit, quomodo sic? an non Rex erat ditissimus &
regni amplii supremus, ac potentissimus Domi-
nus? Facilius intelligetur ex Felice Prateusi, ubi
legit. Et non est stabile. Accedit Genebrardus. Non
est verum, in quo firmiter possim premere vestigia, &
pabulis consistere. Intendit ergo dicere Psalmes:
In divinis & bonis his temporalibus nil firmum
& stabile. (Res hujus vita ait sanctus Asterius)

Bonorum

bonorum de morantur: & qui hodie clatus est & illustis,
cras miseratione & ope dignus: qui in præsentì
locuples & divitiis affluens, paulò post egere
vixque domi pacem ad victum habere depre-
henditur.)

S. Asterius

Romulus aternâ memoriâ dignus pro ardisi-
catione alma civitatis Romæ, quæ caput est
mundi, & pro tot obtentis victoriis, ut gloriam
obtinuit exprimeret, stetit curavit lanceam, in eu-
sus summmitate affixus penderet fasciculus fœni.
Quid fœno cum gloria? Dionysius Cathuslia-
nus de fœno dicit: (Hodie floret, & cras marces-
cet. Post ortum suum cito arefcit, & desiccatur.)
Ita fœnebat de herois factis Romulus, ac si di-
cetur:

Dionysius

Carthago
Psal. 38
91. 71.

Quid gloria? Quid laus?
Quid fama est? Quid honor? Vox est & opinio
vulgi.
Omnia longa dies abolet, cum vivere cessat.
Omnia sic abeunt, ut lux cum sole recedat.

Fœnum omnes Ægyptiorum honores & digni-
tates sunt, ut testis est Philo Hebræus. (Fuit &
Ægyptiorum per ampla magnificaque potentia,
sed nubes in morem præterit ea felicitas.)

Philo Hebr.

Quid nisi fœnum Rhodiorum Colossus, Æ-
gypti pyramides, Mausolæ uni Arthemisæ, tem-
plum Salomonis, structura Babylonica, exercitus
Xerxis, Alueri opes, Alexandri magnificentia,
victoria Cæsaris & Ciri regnum? (Cæsarium la-
ta potentia, Principum dominationes, Prælato-
rum gloria, qui ante nos fuerunt, quò pervenē-
re brevis lætitia, mundi potentia, magna fami-
lia ac secularis pompa, quid proficere? hæc om-
nia tanquam umbra, velligium non habent, ac
veluti na vis fluctuantem aquam, celeriter traas-
ferunt.)

Henr. de
Asca apud
Duc. 1. 1.
verbo glo-
ria in an.

Omni gaudere a il tempo an fen resolve-
In vento, è fummo, è polvo.

Fœnum humana felicitas est, ut propterea ab E-
zechiele comparata sit navi, munitissima qui-
dem, sed prorâ destituta, sine quâ firmitatem
habere non poterat nec unquam stabilitatem.
D. Hier. in Meritò (annotat hic S. Hieronymus) anchoram
amisit, ut inde innotesceret, eam felicitatem sic de-
scriptam, instabilem omnino fluctuantem & cito
perituram.

D. Hier. in
Ezech.

Fœnum est juvenus, asserit Nemesianus.

Nemes.

Non hoc semper eris: perditur & gramina flores:
Perdit spina rosas, nec semper lilia candent:
Nec longū tenet v'va comas, nec populus umbras.
Donum forma brevis est, nec se tibi comodat
annus.

Fœnum pulchritudo & blanda vultus muliebris
forma, inanis gloriæ fœtorum, sanctitatis fasci-
num & perfectionis incantamentum. Dicit
Theocritus:

Theocrit.
148. 28.

Et rosa pulchra est & tempus eam tabefacit,
Et viola pulchra est in vere, & statim senescit.
Candidum est liliū, tabefcit verò cum decedit.
Et forma puerilis pulchra est, sed brevi tempore
durat.

Foenum Alexandri magnanimitas. Testatum id legimus epitaphio in lapide sepulchrali.

*En ego, qui totum mundum certamine vici.
Dixit Alexander, vincor & ipse brevi.
Omne tenens regnum, cunctis dominabar in Orbe,
Nunc ego non teneor, nec mihi regna valent,
Reges sternebam: me mors durissima sternit;
Omnia maclabam; maior at ipse miser.*

Aut certe (ut referunt alii) miseriarum tumulo reclusa est omnis ejus felicitas.

*Aspice me miserum corpus, cui cuncta se vobant,
Nunc brevis in strizo me tenetur na loco.*

O quanta est humane dignitatis fallacia! quanta fugacitas! En hic ferarum dominator, terror hostilis exercitus, Orientis monarcha quam citò extinguitur, & etate florentissima, & fluxa seculi

felicitas! melius bracteatam prosperitatem oculis exprimam quam lingua: citius ubetum lachrymis, quam calamo & atramento.

Dixit cum Petro Cellensi sufficiat. (Currit, fuit, fugit, labitur & evanescit, quidquid uoquam habere potest mundanus usus.) Spermamus igitur ficta & vana fortunæ bona, cum non nisi vera sint animæ mala. Quisquis divitias æstimat, supra caput exaltando, illarum pondere ad vna deprimetur: at si pedibus conculcat, gradum sibi sternit ad gloriam. (Quid suavius? quid glorioius petit sanctus Achedus?) quam mundo contempto, mundo se cernere celsiorem, ac in bona conscientie vertice consistentem, totum mundum habere sub pedibus? Ut quid ergo tam avidè infudas accumulandis ejusmodi granis, cum non habeantur hic nisi zizania? Horror, ô Christiane! & hoc opportunè consilium sequere. Despice qua pereunt fugitivæ gaudia vana. Ictin pace.

DOMINICA SEXTA
POST EPIPHANIAM.
A R G U M E N T U M.

Homo vel minima tenetur vitare: quæ enim levia videntur, dum res imminuunt, ad majora disponunt; &, quæ sigillatim parvi momenti, conjuncta intolerandi sunt ponderis. Cavendum sollicitè a peccatis etiam venialibus, ne, dum indices consuetudine excrescunt, ad gravia pertrahant, & sic non rarè mortalibus magna aperta sit janua.

T H E M A.

*Simile est regnum celorum grano sinapis, quod minimum quidem est omnibus seminibus; cum autem creverit, factum est majus omnibus oleis.
S. Matth. cap. 13.*

Peritus ille Scriptor Publicus Syrus; ut eos de invidia argueret, qui defectus exiguos & leves non curant, utile hoc omnibus monitum scripso reliquit: *Inimicum, quamvis humilem, docti est mactare.* Hominis prudentis factum est, timere, & timendo hostem cavere, quantum vis sit imbecillis & debilis. Huc facit emblemata cui inscriptum: *A minimis est timendum.* Nec alia dari possit hujus ratio, quam quod minima non minime nocent. Ad rem nostram solutus dicere Theon Abbas: *Scientibus perfectionis bonum, etiam minutissima res uno multo*

Publ. Syrus.

1 Cor.
Raban.
Maar.
S. Pet.
Celsi.
S. Ath.
Alb.
S. Pet.
S. Ath.
D. O.
Lamb.
L. Sc.
in m.
refe.
mst.
reb.
m.
Basil.
S. A.
bel.
Bib.
1. 18.
M.
Pa.
Pa.
Hil.
Gr.
Laba.
ver.
1. 18.
1. 18.